

www.jollibre.com

© Del text: 1998, M. Carme Roca i Costa

© De les il·lustracions: 1998, Montserrat Cabo

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-10-7

Dipòsit legal: M-39.176-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: juliol de 2017

Més de 11 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

Sis contes revoltats

M. Carme Roca

Il·lustracions de Montserrat Cabo

jollibre

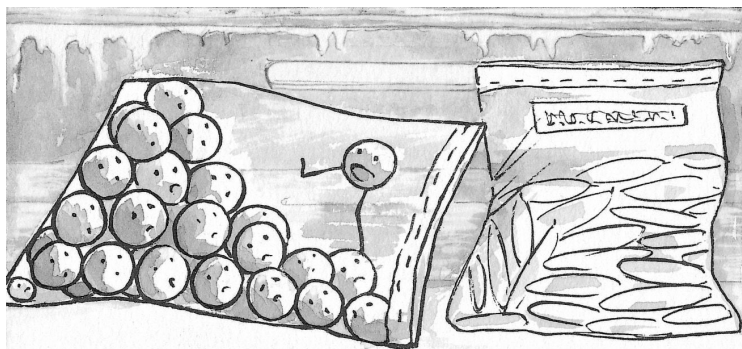
*Per als meus nebots: Marta, Àlex, Jordi i Sara,
perquè no perdin mai el somriure.*

L'agosarada revolta d'uns pèsols congelats

Una vegada, al bell mig del calaix d'un congelador, hi havia una bossa de pèsols congelats entre un munt de coses de menjar.

9

I ve-t'ho aquí que un dels pèsols, que per cert es deia Bin, garratibat com tots els altres pel fred, va decidir canviar el seu destí, que no prometia gaire.

Fent el cor valent, va treure com va poder el poc alè d'aire que li quedava i va dir:

–Companys! La nostra fi se'ns acosta! Si no hi posem remei acabarem com tots els altres que dissortadament ja ens han deixat...

10 Els pèsols, tot sortint de la seva letargia fredolica, se'l van mirar entre encuriosits i estranyats.

–El que us dic! Ahir vaig sentir com la senyora Rosita deia al seu marit que faria pèsols estofats per dinar...

–Estofats! Quin fàstic! –va exclamar esglaiat un pèsol esquifit que restava molt quiet en un raconet de la bossa.

–I en què has pensat? –va preguntar el que semblava més entenimentat de tots.

–En una revolta! –va contestar en Bin.

–Una revolta?

–Oooh! –van exclamar uns quants, admirats.

–Què és una revolta? –van demanar uns altres, intrigats.

Aleshores, en Bin, donant-se importància en veure que tots estaven pendents d'ell, els va explicar:

–Fa molts dies que hi penso, d'ençà que ens van treure del supermercat. Si feu tot el que us diré en sortirem sans i estalvis. Paraula de pèsol! 11

Doncs sí, malauradament, en Bin no anava pas equivocat.

L'endemà, la senyora Rosita, que en sabia molt de cuinar, va decidir fer els pèsols estofats. Va agafar la bossa del congelador i la va deixar damunt del marbre per a que els pèsols es descongelessin. Al cap d'una estona, va preparar un sofregit amb ceba i tomàquet que feia una oloreta que n'hi havia per suc-car-hi pa.

Mentrestant, dins la bossa, hi havia un batibull que Déu n'hi do. Tot eren empentes i corredisses, preparatius i estratègies.

–Esteu preparats? –va preguntar en Bin una mica nerviós.

–Sííí –van contestar tots.

12 Bé, tots no. N'hi havia un –aquell pèsol del qual ja us he parlat abans–, l'escarransit, que tenia molta por. Moix i arrupit no deia ni fava, millor dit, ni pèsol.

I va arribar el moment... Quan la senyora Rosita va fer un tall a la bossa per tirar-ne el contingut dins la cassola...

–Ara! –va cridar en Bin.

Llavors, tots els pèsols, com empaitats per una màgica energia, van sortir disparats per tots els racons de la cuina. La pobra senyora Rosita va quedar bocabadada.

Un dels pèsols, però –ja us podeu imaginar quin, sí, sí, aquell, l'esquifit, l'escagarri-

nat-, no va tenir la bona sort dels altres i...
Va anar a petar al bell mig de la cassola!

Veient-ho, en Bin va cridar:

–Corre! Neda! Salta! Jo t’ajudaré...

Després de molta feina i conflicte, va poder sortir sa i estalvi de la cassola amb l’ajut d’uns quants pèsols solidaris i d’una cullera de fusta que li va servir de tauló.

13

–Ai, ai, ai! –no parava de somicar.

A la fi, una mica socarrimat però, el pèsol caguetes va poder-se reunir amb la resta de revoltats.

Entretant, la senyora Rosita no es podia creure el que veia.

–Mare de Déu senyor! –exclamava–. Em faig vella! Em fallen els reflexos!

I amb tota la paciència del món els va recollir d’un en un amb la intenció de tornarlos a tirar al sofregit.

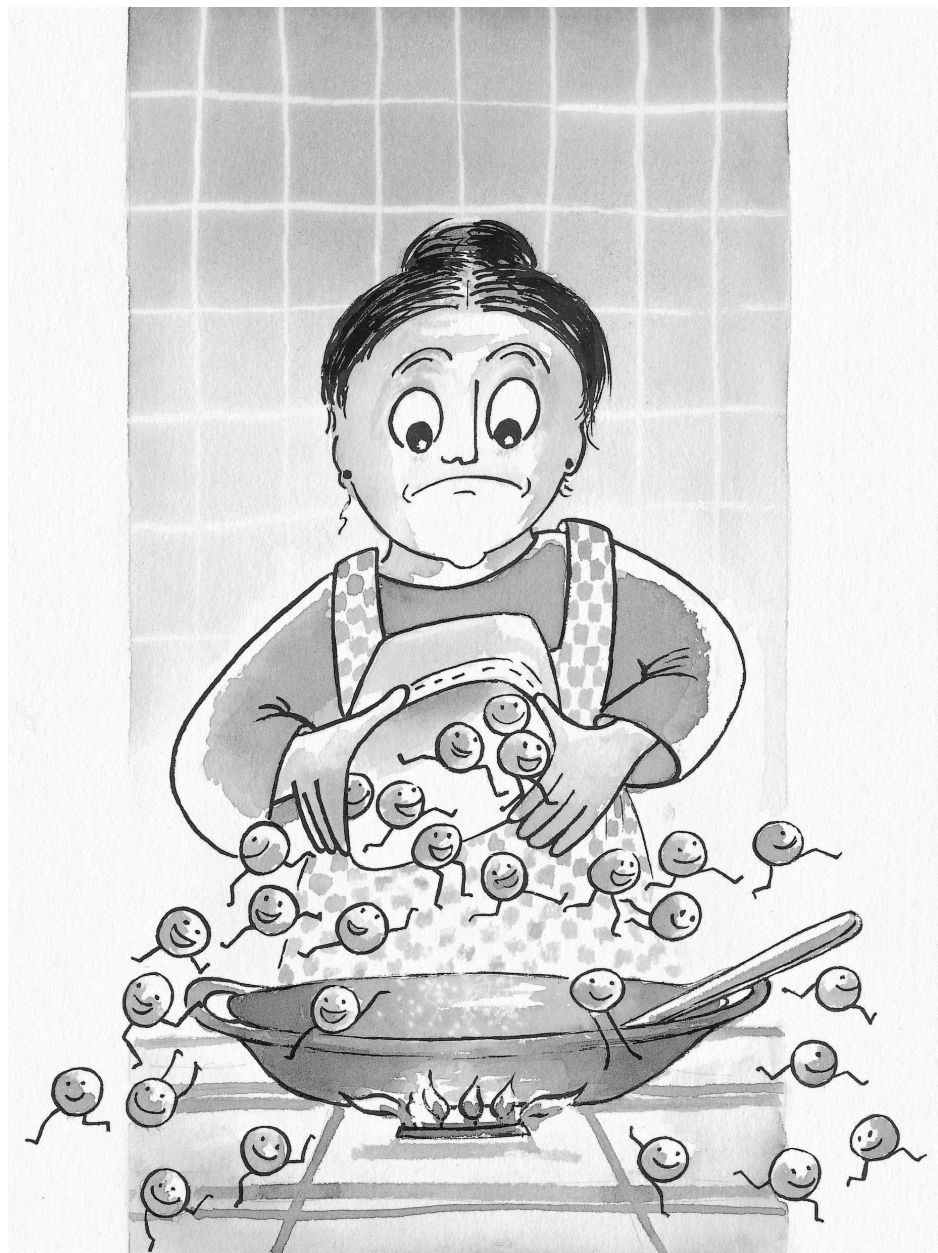
Pobre Bin! Això no s'ho esperava. Però abans que el desànim s'apoderés dels seus amics, va cridar:

–No us rendiu, companys! La revolta és la revolta!

14 En Bin no parava de donar ordres i consells als pèsols. Aquests, encoratjats per una altra fugida, van sortir tot esperitats una altra vegada.

I per evitar que no li passés el mateix que abans, en Bin va tenir cura personal del pèsol acoquinat.

La senyora Rosita no entenia res de res. Però, com que era una dona tossuda i molt feinera, ho intentà no sé pas quantes vegades més. La seva fama de bona cuinera no podia quedar malmesa per uns pèsols esmunyedissos que se li volien escapolir tant sí com no.

D'altra banda, els pèsols, lluny de perdre els ànims i les forces, semblava que cada vegada estiguessin més animats.

–La revolta és la revolta! –no paraven de cridar.

16 Però el que no es podien esperar de cap de les maneres els nostres amics, va ser la reacció de la senyora Rosita. La bona dona, farta ja que se la rifessin, els va agafar d'una revolada i els llençà a la galleda de les escombraries.

–Ja n'hi ha prou d'aquesta festa! –va dir molt enfadada.

I la va tapar ben tapada per si tenien l'acudit d'escapar-se.

Els pèsols, dins la galleda, lamentaven la seva dissort.

–Acabarem al contenidor!

–Ens podrirem enmig de la brutícia!

En Bin, però, reaccionant de seguida, els va dir:

–Escolteu-me amb atenció! Encara no està tot perdut.

I així, els va explicar fil per randa el seu pla, millor dit, el seu segon pla.

17

Va arribar la nit i la senyora Rosita se'n va anar a dormir. Estava tan cansada que no es va recordar d'anar a llençar les escombraries.

Van tenir molta feina per poder alçar la tapa, però l'un damunt de l'altre i fent tots força alhora, van aconseguir obrir-la. Per sort, la galleda estava molt plena i no els va ser gens difícil sortir.

Protegits per la foscor, una desfilada de pèsols fugia rodolant de la galleda.

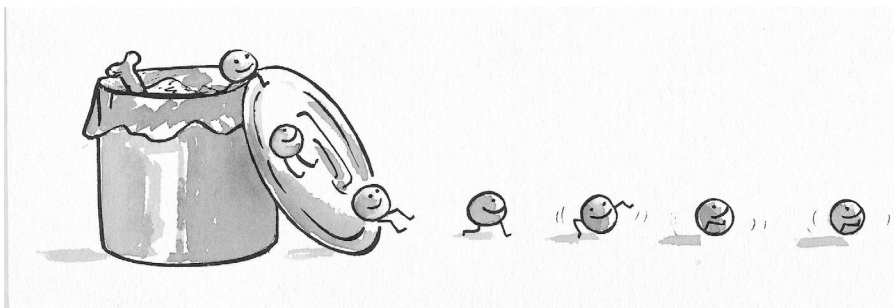
Un cop a fora, i amb en Bin com a capdavanter, van sortir de la cuina.

Rere la porta, un ulls de color verd s'ho miraven tot molt intrigats. Eren els d'en Mixo, el gat de la senyora Rosita.

18 En veure'l, els pèsols van témer el pitjor. Afortunadament, però, aquell gat no era gens amant dels llegums i encara menys dels pèsols. Així que els va ensumar, els va defugir amb un fort rebuf.

–Miauuu!

Una caravana de color verd travessava en silenci la sala d'estar. Es dirigien cap a la terrassa, que tan ben guarnida de plantes tenia la senyora Rosita.

Feliçment per als pèsols, el gat era massa mandrós per alertar la seva mestressa de la fugida lleguminosa.

Un cop a fora, tots els pèsols van quedar admirats del bé de Déu de plantes i flors que hi havia. Val a dir que la senyora Rosita en sabia un munt, de cuidar-les.

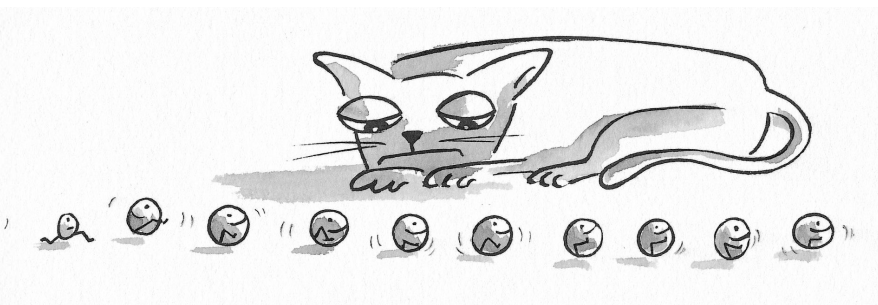
19

Aleshores, en Bin va exclamar:

–Ja hem arribat, companys!

–Visca, en Bin ens ha salvat! –cridaven tots.

Fins i tot aquell pèsol, l'escarransit, se sentia cofoi de la seva proesa.

–I ara... què farem? –va preguntar el pèsol entenimentat.

20 –Acabarem aquí els nostres dies, entre l'alfàbrega, els geranis, els gessamins i companyia. Aquí serem feliços, lluny de la foscor dels congeladors i sota l'escalforeta del sol.

I aquells pèsols, que n'eren molt, d'eixerits, no tan sols es van salvar de la cassola, sinó que alguns d'ells van poder germinar. I, amb el temps, una bonica pesolera els va substituir.

Ja podeu imaginar la cara que va fer la senyora Rosita quan va comprovar que enmig de les seves precioses plantes hi havia pèsols!

De primer, va tenir un gran disgust, però després va pensar que estava molt bé, això de tenir una pesolera a la terrassa, que era molt original.

Així que, malgrat tot, es va afeccionar a cuidar-los. Els regava amorosament cada dia i al final en va tenir tanta cura com de les seves estimades plantes.

